

1. О одговорности

Има потребе преметити привидну хармонију која је недавно успостављена на политичкој сцени Србије у вези с усаглашавањем Статута Војводине с Уставом. Наиме, убрзо по образовању тзв. Радне групе за промену текста Статута, да би био у складу с Уставом, било је упадљиво попуштање, па и заборављање сукоба и спорова између оних који су до тада одсутно бранили текст који је у већем делу (47 од 70 чланова) Уставни суд прогласио неуставним и оних који на неуставност указују још од његовог доношења 2009. године, већ 5 година. Та хармонија и кооперативност би били нормални и очекивани да све до наведеног тренутка на страни првих нису били исти они који сада тако коректно и кооперативно „раде“ у Радној групи или на јавној сцени прихватају неминовност промене Статута. Нелогичност ове ситуације се не умањује тиме што је Чанкова Лига остала доследна у непризнавању и Устава и Уставног суда (још само да су дошли да признају „само суд своје партије“).

Није политички неморално и нечасно променити мишљење, чак и у супротно уколико си прво мишљење имао због незнања и без намере. Писци наведеног оспореног статута, као и они без чије помоћи се он није могао донети, иако без очигледно довољног претходног знања, не могу се оправдати ни ослободити одговорности. Били су много пута у току поступка доношења тог текста јасно и прецизно упозоравани великим бројем стручних радова, чак и једним научним скупом на Правном факултету у Београду на коме је неславно учествовао чак и главни редактор тог статута.

Дакле, писци и доносиоци тог статута којим је тешко и обимно, читавих 5 година, био

Статут Војводине - привидна (и привремена) хармонија пред епилог?!

Пише: Владан Кутлешић
петак, 25 април 2014 12:33

нарушен уставни систем Србије су деловали са свешћу о томе шта раде и са вољом да произведу, тј. донесу такав текст. И поводом ове ситуације наступа још једна нелогичност која се огледа у томе што нико не отвара питање њихове личне, политичке и моралне одговорности, ако је сами већ не осећају. Таква одговорност директно произилази из обима и дубине констатоване неуставности, а посебно из начина којом је до ње дошло. Међутим, у стварности уместо да зато одговарају, они активно у Радној групи или ван ње раде на поправљању онога што су сами урадили. Ако би неко приговорио наведеном ставу да није у складу са принципима политичког деловања, треба подсетити да је овакво деловање управо тим принципима супротно јер уколико не буде одговорности, могуће је да и неки други пут ти исти или неки други поновно посегну за неком другом одредбом Устава.

Расправљати о одговорности за стање у коме се уставни систем Србије оваквим статутом нашао не би било потпуно а да се не отвори и питање и на то питање не да одговор, у вези са делањем Уставног суда Србије. Ово посебно због тога што у том суду седе два професора и један доктор уставног права, а ипак је требало да прође четири године да се суд о том питању огласи. Оправдање за овако дуго чекање на став суда свакако није сложеност и обимност посла јер у наизглед обимној одлуци суда (140 страница) половину чини препривавање делова уџбеника Уставног права (прва година правних студија).

Статут Војводине - привидна (и привремена) хармонија пред епилог?!

Пише: Владан Кутлешић
петак, 25 април 2014 12:33

